

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/170/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618202902
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2618202902.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudcov JUDr. Antona Jačeka a Mgr. Michala Novotného, v spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpený advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom, Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598 proti žalovanej: P. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. N. XXXX/XX, XXX XX B., o zaplatenie 12.454,34 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 9Csp/89/2018-124 zo dňa 3. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie o d m i e t a.

II. Odvolací súd žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol, že žalovaná je povinná do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 11.192,13 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.964,03 eura od 11.07.2017 do zaplatenia. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 79,72 %.

1. 1. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca so žalovanou uzavreli dňa 24.11.2011 zmluvu o splátkovom úvere na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 15.000 eur. Celková čiastka spojená s úverom bola 28.567,87 eura z toho spracovateľský poplatok predstavoval 239 eur, výška mesačnej splátky 243,93 eura, počet splátok bol 120 a termín splatnosti každej splátky k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Prvá splátka bola splatná dňa 20.02.2011 a posledná potom dňa 20.01.2021. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba vo výške 15,91 % a uvedená priemerná RPMN vo výške 11,25%. Výška úrokovej sadzby predstavovala 13,9 % ročne. Okrem toho bol v zmluve dohodnutý úrok z omeškania vo výške 8 % ročne. Súd prvej inštancie ustálil, že žaloba bola podaná dôvodne len sčasti. Medzi žalobcom a žalovanou bola platne uzavretá zmluva o úvere, pričom vzhľadom na charakter a postavenie zmluvných strán sa jedná o spotrebiteľský úver. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 15.000 eur, ktorý mala splácať v pravidelných mesačných splátkach s konečnou splatnosťou úveru k 20.01.2021. Žalovaná neuhrádzala splátky riadne a včas, ku dňu 30.5.2017 bola v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 1 964,91 eura. Nakoľko ani po výzve na úhradu omeškaných splátok a upozornení na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru dlžné splátky nezaplatila, žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, a to ku dňu 10.07.2017. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavovala dlžná istina 9.964,03 eura, dlžný úrok 1.173,02 eura a dlžný úrok z omeškania 55,08 eura (celkovo teda 11.192,13 eura). Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná nezaplatila žiadnu sumu. Nárok na zaplatenie uvedených súm nebol sporný. Súd prvej inštancie uviedol, že nesplatením úrokov z istiny včas sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (t.j. úroky z omeškania z dohodnutých úrokov) veriteľ nemá, pretože Občiansky zákonník (ale ani

Obchodný zákonník) neupravuje majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Preto súd priznal žalobcovi úrok omeškania do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vyčíslený pevnou sumou vo výške 55,08 eura a následne vo výške 5% len z dlžnej istiny odo dňa nasledujúceho po dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru až do zaplatenia.

1. 2. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 4 písm. k) a ods. 5, § 53 ods. 8, § 54 ods. 1, § 565, § 517 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“).

1. 3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko žalobca bol vo veci úspešný v časti 89,96 %, žalovaná potom v časti 10,14 %, čistý úspech žalobcu predstavoval 79,72 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti uvedenému rozsudku podala včas odvolanie žalovaná. V odvolaní uviedla len to, že vzhľadom na jej momentálne majetkové pomery žiada, aby jej bol ustanovený právny zástupca a uviedla, že jej zdravotný stav jej neumožňuje konať v tejto veci. Žalovaná ďalej uviedla, že sa odvoláva tiež voči výške dlžnej čiastky určenej rozsudkom, pretože sa domnieva, že žalobca nesprávne uviedol zaplatenú čiastku istiny.

3. Žalobca odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalovanej sa vyjadril tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a v súlade so zákonom. Uviedol ďalej, že skutočnosti uvedené žalovanou nemožno subsumovať pod akýkoľvek odvolací dôvod v zmysle § 365 CSP. Žalovaná žiadnym spôsobom nespochybnila zákonnosť konania pred súdom prvej inštancie a podané odvolanie založila výlučne na opise svojej finančnej a zdravotnej situácie a tiež domnienke o možnej nesprávnej výške uhradenej istiny. Podľa žalobcu uvedené tvrdenia žalovanej nemožno považovať za relevantné odvolacie dôvody. Poukázal na to, že v odvolaní žalovanej absentujú kogentné náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP. Žalobca uviedol, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku a je toho názoru, že tento rozsudok a aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bolo plne v súlade s platným právom, skutkový stav zistený súdom prvej inštancie zodpovedá vykonanému dokazovaniu, a preto považuje odvolanie za nedôvodné. S poukazom na ustanovenie § 386 písm. d) CSP žalobca žiadal, aby odvolací súd podané odvolanie odmietol pre absenciu zákonných dôvodov.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), pred vecným preskúmaním napadnutého rozhodnutia zisťoval, či odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie je potrebné podľa § 386 písm. d) CSP odmietnuť, nakoľko nemá zákonom stanovené náležitosti.

5. Podľa § 127 ods. 1 CSP ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis.

6. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

7. Podľa § 373 ods. 1 CSP ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

8. Po preskúmaní odvolania žalovanej odvolací súd zistil, že odvolanie, ktorým žalovaná napadla rozsudok súdu prvej inštancie neobsahovalo náležitosti vyžadované citovaným ustanovením § 363 CSP. Z odvolania nie je zrejmé, v akom rozsahu žalovaná rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda, z akých dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne, odvolateľka neuvádza odvolacie dôvody ani čoho sa domáha, teda odvolací návrh. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že odvolanie je možné odôvodniť len dôvodmi, ktoré sú vypočítané (taxatívne uvedené) v ustanovení § 365 ods. 1 CSP, pričom

tieto odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

9. V podanom odvolaní neuviedla odvolateľka žiadny odvolací dôvod zakotvený v ustanovení § 365 ods. 1 CSP, čo sa považuje za neodstrániteľnú vadu podaného odvolania, keď zákonodarca výslovne súdu zakazuje vyzvať na doplnenie odvolacích dôvodov. Uvedené korešponduje aj s ďalším príkazom zákonodarcu, podľa ktorého odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd pritom poukazuje aj na skutočnosť, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Pokiaľ teda odvolanie tieto náležitosti neobsahuje, nie je možné pokračovať v odvolacom konaní.

10. Podľa ustanovenia § 386 písm. d) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

11. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, použitím citovaného ustanovenia § 386 písm. d) CSP odvolací súd odvolanie žalovanej odmietol, pretože odvolanie nemá náležitosti podľa § 363 CSP (odvolacie dôvody) a z tohto dôvodu nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

12. Záverom odvolací súd k odvolaniu žalovanej považuje za potrebné uviesť, že odvolateľka v podanom odvolaní uviedla, že sa odvoláva voči výške dlžnej čiastky určenej rozsudkom, pretože sa domnieva, že žalobca nesprávne uviedol zaplatenú čiastku istiny, odvolací súd však konštatuje, že odvolateľka nenapáda započítanie čiastky vypočítanej súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, ale započítanie žalobcu. Na uvedenú skutočnosť mala žalovaná možnosť poukázať v konaní pred súdom prvej inštancie, mohla využiť prostriedky procesnej obrany, avšak zo spisu v predmetnej veci vyplýva, že žalovaná bola v konaní pred súdom prvej inštancie nečinná, k žalobe sa písomne nevyjadrila, napriek riadne doručenému predvolaniu na pojednávanie sa na pojednávanie nedostavila, svoju neúčasť neospravedlnila. V poučení, ktoré bolo žalovanej doručené spolu so žalobou a uznesením súdu prvej inštancie obsahujúcom výzvu na vyjadrenie sa k žalobe, bola žalovaná poučená o možnosti zvoliť si v konaní zástupcu (advokáta) ako aj o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Je zrejmé, že žalovaná uvedené možnosti nevyužila. Súd stranám sporu aj keď sú v materiálnej núdzi zástupcu (advokáta) neustanovuje.

13. V odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, pretože týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).